

*ГРИГІР
МИХАЙЛОВИЧ
ТЮТЮННИК*

“КЛИМКО”

Народився **5 грудня 1931р.** в с. Шилівка на Полтавщині в селянській родині.

1937р.- Його батька було заарештовано з політичних мотивів, і пущено по сибірських етапах.

1938 р. -дядько зі своєю дружиною віддали Григора до школи в український перший клас, який нараховував сім учнів, а тому через деякий час був розформований, і хлопця перевели в російський клас.

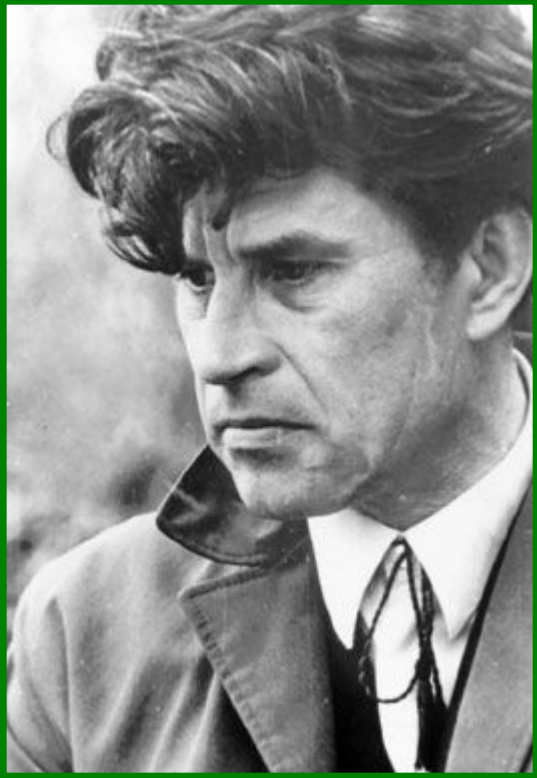

1946р. - після закінчення п'ятого класу пішов в Зіньківське ремісничче училище № 7, де одержав спеціальність слюсаря, працював на Харківському заводі.

1951р. - Тютюнник пішов до армії, служив у морфлоті радистом на Далекому Сході.

1957–1962рр. - Майбутній письменник навчався в Харківському університеті на філологічному факультеті

1961р. - першу новелу «В сумерки» написав російською мовою і за підписом «Григорий Тютюнник-Ташанский» надрукував її в журналі «Крестьянка»

1962р. - Після закінчення Харківського університету Тютюнник учителював у вечірній школі на Донбасі.

1963р. - Григiр Тютюнник переїхав до Києва, редакції газети «Літературна Україна», публікує в ній кілька нарисів на різні теми та перші оповідання: «Дивак», «Рожевий морок», «Кленовий пагін», «Сито, сито...». Молодіжні журнали «Дніпро» та «Зміна» вміщують новели «Місячної ночі», «Зав'язь», «На згарищі», «У сутінки», «Чудасія», «Смерть кавалера».

1966р. - вийшла перша його книжка
«Зав'язь».

1968р. - «Литературная газета» оголосила
всесоюзний конкурс на краще оповідання.
Григору Тютюннику було присуджено премію
за оповідання «Деревій».

1972-1975рр. - Виходять друком збірки
«Батьківські пороги», «Крайнебо», «Отчие
пороги».

1974р. - У Таллінні виходить збірка його
оповідань естонською мовою.

1978р.- збірка «Коріння».

6 березня 1980 р. - не будучи в змозі в усій повноті реалізувати свій талант в атмосфері чиновницького диктату над літературою, Григир Тютюнник покінчив життя самогубством. Поховано письменника на Байковому кладовищі в Києві.

Цитати письменника

Життя справді складне, і єдиний у нього підручник — досвід.

Щоб шанувати, треба мати таланти; щоб заздрити, таланту не треба.

Знати людину глибоко — страшно.

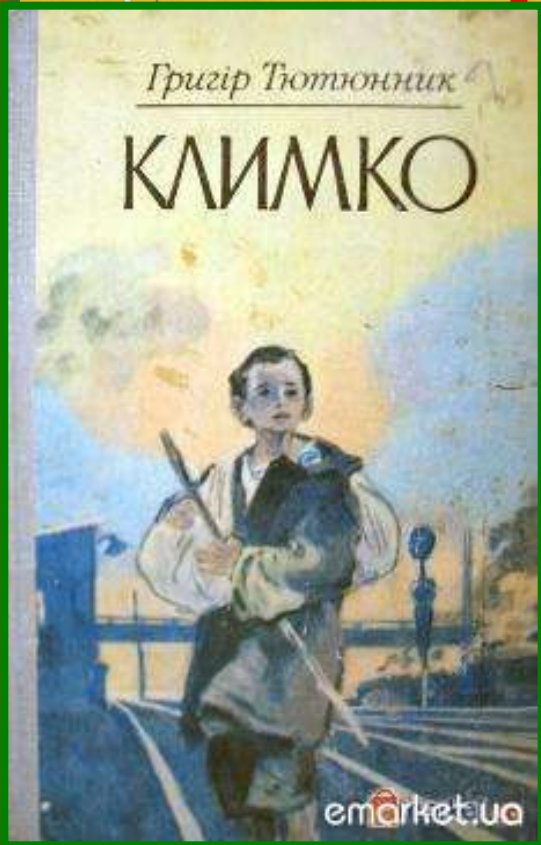
Іноді я відчуваю людину, як рана — сіль.

Людина, що знехтувала добром інших, зневажила його в собі.

Сердяться слабкі душі, сильні — ненавидять або прощають.

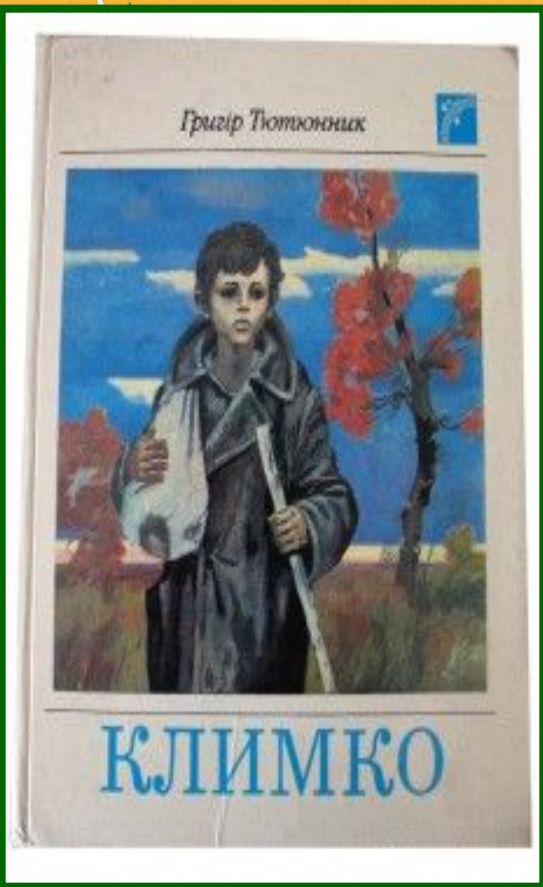
Історія написання

Повість «Климко» переносить нас у важкі часи фашистської окупації України. Війна застала Г. Тютюнника на Донбасі, а голод змусив його повернутися на Полтавщину, до матері.

Автобіографічність не означає абсолютне відтворення хроніки життя письменника.

Герой повісті «Климко» йде не на Полтавщину, а по сіль, щоб потім продати її і врятувати від голоду улюблену вчительку і себе з другом. Однак в основі твору — враження від того пам'ятного походу дитини тяжкими дорогами війни.

У 70-х рр.. побачила світ повість «Климко». За книгу «Климко» у лютому 1980 р. Г. Тютюннику присуджено премію імені Лесі Українки.

Тема: зображення тяжких поневірянь Климка у часи фашистської окупації рідного краю.

Ідея: прокляття війни, уславлення доброти, милосердя, чуйності, щирості.

Основна думка: маленькі громадяни нашої країни — діти війни — виявляли таке милосердя, яке й дорослим інколи було не до снаги.

Жанр: повість автобіографічної трилогії. Три повісті — «Облога», «Климко», «Вогник далеко в степу» — побудовані на автобіографічному матеріалі.

Теорія літератури

Мова персонажів (монологи, діалоги) — виразна або ні, індивідуальні особливості мови; розкриває характер і допомагає зрозуміти ставлення автора (увагу слід звернути не тільки на те, що персонажі говорять, а й на те, як вони це роблять).

- **Художня деталь** (від фр. *detaisl*) — така виразна подробиця або штрих, яка особливо збуджує думку, часто викликає в уяві цілу картину, робить зображення дуже відчутним і яскравим. Художня деталь може відображати подробиці обставин, зовнішності, пейзажу, портрета і взагалі бути домінантою цілого твору.

Дякую

за

увагу!

